

Zaliczka na prenumeratę roczną 350 mk.

Ogłoszenia drobne za wiersz lub jego miejsce 10 mk., za szpaltę 250 mk., za stronę 500 mk.

DZIENNIK

URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA BIAŁOSTOCKIEGO.

Redakcja i Administracja: Białystok Urząd Wojewódzki Pałac Branickich.

Ogłoszenia, obwieszczenia, odezwy, zawiadomienia, komunikaty, uchwały, rozkazy, ect. władz cywilnych i wojsk. oraz instytucji społecznych i użyteczności publicznej przyjmuje się bez zastrzeżeń,—od osób prywatnych zaś tylko takie ogłoszenia, które wynikają ze stosunków tychże do wymienionych władz i instytucji, względnie o ile mają dobro lub interes ogółu na celu.

TREŚĆ:

I. Przepisy organizacyjne. 1. II. Okólniki i komunikaty Wojewody i Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódz. w sprawach: A. Ogólno-administracyjnych i samorządowych: 2. 3. 4. 5. 6.	III. Okólniki i Komunikaty innych Ministerstw. 7. IV. Obwieszczenia innych Władz i Urzędów: 8. V. Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników: 9. 10. 11.

I.

Przepisy Organizacyjne.

1.

Instrukcja dla Wydziałów Rolnictwa i Weterynarii Urzędów Wojewódzkich.

(Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 18 marca 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych).

Na podstawie art. 41 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dn. 13 listopada 1919 r. do Ustawy tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. № 65 poz. 395) o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. Ust. Rz. P. z 1919 r. № 90 poz. 490) zatwierdzam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych następującą instrukcję dla Wydziałów Rolnictwa i Weterynarii Urzędów Wojewódzkich:

§ 1.

Organem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, sprawującym w obrębie województwa państwową służbę administracyjną II-ej instancji w zakresie dzia-

łania Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, jest Wojewoda.

Sprawy w tym zakresie będą załatwiane w Wydziale Rolnictwa i Weterynarii, wchodzącym w skład urzędu Wojewódzkiego.

§ 2.

Do zakresu działania Wojewody należą sprawy wyszczególnione w art. 13 rzeczonego na wstępie Rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów.

Z zakresu działania Wojewody wyłączone są sprawy przekazane na zasadzie ustaw lub rozporządzeń innym organom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. W szczególności z zakresu działania Wojewody wyłączone są sprawy, przekazane Zarządom Okręgowym Lasów Państwowych i Zarządowi Stadnin Państwowych.

W wymienionym zakresie działania, stosownie do art. 6 Rozp. wykonawczego Rady Ministrów do Ustawy tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II-ej instancji Wojewoda wydaje obowiązujące w obrębie danego województwa rozporządzenia, zarządzenia i orzeczenia, tudzież rozstrzyga odwołania od orzeczeń i zarządzeń organów administracyjnych I-ej instancji.

Wojewoda może przekazać Naczelnikowi Wydziału Rolnictwa i Weterynarii podpisywanie załatwień, orze-

czeń i zarządzeń, zwłaszcza tych, które są oparte na wiedzy zawodowej w dziedzinie spraw objętych działalnością M-stwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. W tych wypadkach cała odpowiedzialność wobec władz przełożonych za treść powyższych zarządzeń ponosi Naczelnik Wydziału.

§ 4.

Na czele Wydziału Rolnictwa i Weterynarji stoi Naczelnik Wydziału, mianowany przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Naczelnik Wydziału obowiązany jest informować Wojewodę o stanie czynności Wydziału, oraz o stosunkach panujących w dziedzinie rolnictwa i innych dziedzinach, objętych zakresem działania Wydziału. Z drugiej strony Wojewoda bez wniosku względnie opinii Naczelnika Wydziału nie wydaje żadnych decyzji i rozporządzeń, dotyczących zakresu działania Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 5.

Wydział Rolnictwa i Weterynarji, będąc składową częścią Urzędu Wojewódzkiego, nie może występować na zewnątrz jako organ samostanny, lecz działa zawsze z ramienia Wojewody, posługując się we wszystkich czynnościach i załatwieniach określeniem: „Urząd Wojewódzki N. N., Wydział Rolnictwa i Weterynarji”. O ile pism wychodzących z Wydziału nie podpisuje sam Wojewoda, to pisma winny przed podpisaniem zawierać wyrazy „za Wojewodę” oraz nazwisko podpisującego Naczelnika Wydziału lub Inspektora, któremu z kolei Naczelnik Wydziału prawo podpisywania może przekazać.

§ 6.

Naczelnik Wydziału Rolnictwa i Weterynarji wykonywa bezpośredni nadzór nad czynnościami tego Wydziału, oraz dokonywa rewizji wszystkich pism, załatwianych w Wydziale. Referaty załatwień, których podpisywanie zastrzeżono Wojewodzie, Naczelnik Wydziału przesyła temuż; w razie potrzeby Naczelnik Wydziału udziela Wojewodzie ustnych wyjaśnień, dotyczących powyższych załatwień. W szczególności obowiązany jest Naczelnik Wydziału zreferować Wojewodzie te sprawy, co do których zachodzi różnica zdań między Naczelnikiem Wydziału a poszczególnymi Inspektorami.

§ 7.

Niezależnie od służącego Wojewodzie prawa nadzoru i kontroli nad działalnością urzędową Wojewódzkiego Wydziału Rolnictwa i Weterynarji, może Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych wedle swego uznania przeprowadzić przez swych delegatów lustracje działalności urzędników z własnego etatu, wchodzących w skład Urzędu Wojewódzkiego. Delegatom tym Wojewoda obowiązany jest udzielić wszystkich potrzebnych wyjaśnień, tudzież przedstawić potrzebne przy lustracji akta i dowody rachunkowe. Zarówno o zarządzeniu lustracji, jak i jej wyniku Ministerstwo zawiadomi Wojewodę.

§ 8.

Naczelnik Wydziału Rolnictwa i Weterynarji jest z urzędu powołany do występowania na zewnątrz jako przedstawiciel Urzędu Wojewódzkiego we wszystkich tych wypadkach, w których obowiązujące przepisy lub interes administracji powierzonego mu Wydziału wymagają osobistej interwencji, a załatwienie właściwej czynności należy do zakresu działania Wojewody. W razie nie-

możności osobistego wykonania tej czynności Naczelnik Wydziału wyznacza jednego z pośród przydanych mu urzędników jako zastępcę, co jednakże nie zmniejsza odpowiedzialności jaką za przyprowadzenie tych czynności ponosi Naczelnik Wydziału wobec Wojewody, względnie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. O wszystkich wypadkach podobnych osobistych interwencji, ich przebiegu, oraz rezultacie obowiązany jest Naczelnik Wydziału informować Wojewodę.

§ 9.

Naczelnik Wydziału jest bezpośrednim służbowym zwierzchnikiem personalu Wydziału; rozdziela czynności, poucza i udziela wskazówek oraz wyjaśnień i występuje wobec Wojewody z wnioskami o mianowanie, przenoszenie, udzielanie urlopów lub zwalnianie ze służby. Naczelnik Wydziału również występuje z wnioskami do Wojewody w sprawach związanych ze stosowaniem przepisów dyscyplinarnych w stosunku do podległego mu personalu. Bez wniosku lub opinii Naczelnika Wydziału Wojewoda nie przedsiębierze postanowień w sprawach wyszczególnionych.

§ 10.

Wojewódzki Wydział Rolnictwa i Weterynarji dzieli się na Oddziały: rolnictwa, hodowli, majątków państwowych, ogrodnictwa, rybactwa, meljoracji rolnych, weterynarji, ochrony lasów, oraz oświaty rolniczej. Poszczególnymi Oddziałami kierują Inspektorzy, posiadający stosowne kwalifikacje zawodowe. Powołanie do życia poszczególnych Oddziałów w każdym Województwie zależne jest od decyzji Ministra R. i D. P. Szczegółowe Instrukcje, określające zakres działania poszczególnych Inspektorów, wyda oddzielnie M. R. D. P.

§ 11.

Wydziałowi Rolnictwa i Weterynarji podlegają pod względem fachowym pracownicy urzędów administracyjnych I-ej instancji z etatu M. R. i D. P. Wojewoda rozstrzyga wypadki odwołania się pracowników z etatu M. R. i D. P. przy władzach administracyjnych I-ej instancji w razie różnicy zdań między nimi a Starostą w przedmiocie rozporządzeń, o których mowa w art. 4, ust. 2 i 3 Rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dn. 13 XI. 1919 r. (Dz. Ust. z r. 1919 № 90 p. 488). W stosunku do tych pracowników Naczelnik Wydziału występuje wobec Wojewody z wnioskami o mianowanie, przenoszenie, zwalnianie ze służby oraz stosowanie przepisów dyscyplinarnych.

§ 12.

Naczelnikowi Wydziału Rolnictwa i Weterynarji służy prawo nadzoru i kontroli nad działalnością fachową pracowników z etatu Min. R i D. P. w urzędach administracyjnych I-ej instancji. Prawo to może Naczelnik Wydziału przekazać poszczególnym Inspektorom, wchodzącym w skład Wydziału. Przy przeprowadzeniu lustracji Starostowie winni są udzielać wszystkich potrzebnych wyjaśnień, tudzież przedstawiać potrzebne przy lustracji akta i dowody rachunkowe. Zarówno o zarządzeniu lustracji, jak i jej wyniku Starosta winien być zawiadomiony.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

(—) *Raczyński.*

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

II.

Okólniki i komunikaty Wojewody oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim.

A.

w sprawach ogóło-administracyjnych i samorządowych:

2.

Okólnik Nr. 78 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie trybu zatwierdzania targów i jarmarków.

Do

Wszystkich PP. Wojewodów

W sprawie zatwierdzania targów i jarmarków Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i zastosowania co następuje:

Na zasadzie art. 35 roz. II p. 20 ustawy o Organizacji Zarządu Gubernji Kr. Pol. (Zb. Pr. T. II) oraz art. 15 p. 3 i art. 31 i 32 Rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów do ustawy Tymczasowej o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji (Dz. Ust. z r. 1919 Nr. 90 poz. 490) do zakresu działania Rady Wojewódzkiej należy rozstrzyganie spraw, dotyczących targów i jarmarków.

Celem ujednostajnienia trybu postępowania przy rozpatrywaniu wspomnianych spraw Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, postanawia co następuje:

Podania o ustanowienie, przeniesienie z miejsca na miejsce, oraz zmianę terminów targów i jarmarków winny zawierać:

1) Oznaczenie miejscowości, w której mają się odbywać targi wzgl. jarmarki, z dołączeniem odrębnego planu sytuacyjnego miejscowości i placu targowego wzgl. jarmarcznego o ile chodzi o ustanowienie, wzgl. przeniesienie targów lub jarmarków.

2) We wszystkich wypadkach oznaczenie dat, w których mają się odbywać targi wzgl. jarmarki.

3) Oznaczenie towarów, które mają być przedmiotem targów wzgl. jarmarków.

4) Odpis koncesji, udzielonej przez b. władze rosyjskie o ile targi wzgl. jarmarki odbywały się przed wojną.

5) Opinię Rady gminnej (miejskiej) właściwej gminy (miasta).

6) Opinię Wydziału Powiatowego właściwego powiatu.

7) Opinię weterynarza powiatowego, o ile przedmiotem targów wzgl. jarmarków ma być inwentarz żywy.

Opinji pod 5/ i 6/ oraz odpisu koncesji należy również żądać w wypadkach, gdy chodzi o zniesienie targów i jarmarków.

Wpływające do Województwa podania w sprawie targów i jarmarków winny być rozpatrywane przez Departament Samorządowy w porozumieniu z Departamentem Przemysłowym (do czasu aktywowania tego Dep. z właściwym Urzędem Przemysłowym) i przedkładane Radzie (wzgl. Sekcji) Wojewódzkiej do rozstrzygnięcia. Po rozstrzygnięciu sprawy przez Radę (Sekcję) Wojewódzką, Departament Samorządowy osta-

tecznie załatwia sprawę, zawładniając petentów o zapadłej decyzji, a w razie przychylnego rozstrzygnięcia podania ogłasza w Dzienniku Wojewódzkim o miejscowościach i terminach odbywania targów i jarmarków, jako też o towarach będących ich przedmiotami oraz zawiadamia o tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Przemysłu i Handlu.

O powyższym trybie postępowania wyda Pan odpowiednie pouczenie do wszystkich Starostw w podległym Panu obszarze.

Warszawa dn. 3 marca 1920 r.

Nr. S. P. 241/2

Minister

S. Wojciechowski wr.

Województwo Białostockie

Do P. P. Starostów

Podając powyższy okólnik do wiadomości, polecam Panom Starostom na obszarze Województwa Białostockiego tudzież pp. Prezydentom miast wydzielonych ściśle zastosowanie się oraz wydanie ze swej strony odpowiednich zarządzeń celem uświadomienia podległych organów o trybie postępowania.

Białystok, dn. 12 marca 1920 r.

L: 53/1. D. S.

Wojewoda:

wz. Kołek.

Okólnik ten dotychczas jest w mocy.

(Przypisek Redakcji.)

3.

Okólnik Nr. 876 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie ochrony drzew przydrożnych.

Do

wszystkich PP. Wojewodów

Ministerstwo Sztuki i Kultury pismem z dnia 4 czerwca r. b. Nr. 12170/20 powiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że według wieści, jakie w ostatnich czasach doszły do Ministerstwa Sztuki i Kultury, organy samorządowe: powiatowe, gminne i miejskie uchwalają wyrąb drzew przydrożnych pod pozorem potrzeby opału dla niezamożnej ludności lub też w intencji posadzenia drzew owocowych na miejscu wyciętych drzew ochronnych. Tak np. do wyrębu przeznaczone zostały drzewa na szosie radomskiej, wycięto drzewa w powiecie sieradzkim, kaliskim i t. d.

Według powołanego na wstępie pisma Min. Sztuki i K. wykazała praktyka, że zarówno jeden, jak i drugi z powyższych usprawiedliwiających argumentów jest bezpodstawny. Niestwierdzono mianowicie ani jednego wypadku, w którymby na miejsce wyciętych drzew zasadzono w ciągu roku choć jedno drzewo owocowe czy też inne. Zamiar zaś dostarczenia ludności taniego opału kosztem drzew przydrożnych wpływa najczęściej z motywu okazania doraźnej pomocy i z niezdawania sobie sprawy, że szkoda wyrządzona krajowi i mieszkańcom przez ogołocenie dróg z zadrzewienia, nie równoważy się bynajmniej z doraźną korzyścią zdobycia lichego opału, jakiego dostarczyć mogą topole i wierz

by, nie mówiąc już o tem, że ilość tego opał u nie może zaspokoić potrzeb okolicy nawet na czas jednego sezonu.

Wszelkie argumenty drzewoznawcze i ekonomiczne przeciw topolom i wierzbom obalone zostały przez konferencję z udziałem wybitnych drzewoznawców, techników i leśników, która odbyła się w Ministerstwie w dniu 16 stycznia r. b.

Ministerstwo Sztuki i Kultury zamieściło jednocześnie we wspomnianem piśmie prośbę o wydanie do właściwych władz samorządowych następującego okólnika:

Trudne warunki opałowe chwili bieżącej skłaniają często Rady gmin miejskich i wiejskich oraz Wydziały powiatowe do uchwalania wyrębu drzew ulicznych i przydrożnych. Uchwały takie zazwyczaj zapadają pośpiesznie, bez należytego rozważania szkód i korzyści, jakie przynieść mogą, a zwrócić należy uwagę i na to, że korzyść doraźna jest znacznie mniejsza, niż straty, jakie ponosi kraj już pozbawiony przez wojnę swych drzew przydrożnych, które dopiero z wielkim trudem i kosztem należy sadzić na nowo. Wyrok taki na drzewa przydrożne często bardzo łączy się z postanowieniem zasadzenia drzew owocowych na miejscu wyciętych. Doświadczenie wykazało, że ta część uchwały pozostaje zazwyczaj niewykonaną i właśnie ci, którzy ją uchwalają, nie zdają sobie sprawy z kosztów i trudności zaopatrzenia się w materiał, nadający się do zasadzenia. Konferencja specjalna drzewoznawców, leśników i ogrodników, zwołana przez Ministerstwo Sztuki i Kultury, zastrzegła się przeciw uogólnieniu hasła sadzenia przy drogach wyłącznie drzew owocowych. Mogą one być użyteczne tylko w sprzyjających warunkach gleby, położenia i klimatu, pod stałą opieką specjalistów. Zasadzone bez odpowiedniego przygotowania gruntu w nieodpowiedniej glebie, w miejscu ocienionem, zwłaszcza, jeśli drzewka są zbyt młode, nie dadzą oczekiwanych wyników i zeszpecą tylko krajobraz swym wyglądem suchotniczym, zniechęcając przytem ludność do prób podobnych u siebie. Nie krępując zatem inicjatywy prywatnej lub komunalnej co do zadrzewienia dróg ogołoconych, skierować należy całą energję w kierunku konserwacji drzew istniejących bez względu na ich gatunek. W tym celu należy o ile możności zapobiegać uchwałom wyrębu drzew i niedopuszczać przy zachowaniu granic ustawowych do ich wykonania przed zatwierdzeniem tych uchwał przez zainteresowane Ministerstwa. Również nie należy dopuszczać do niszczenia tych drzew przez ich ociesywanie. Dopuszczalne jest jedynie ogławianie wierzb, które w ten sposób dostarczać mogą stale materiału opałowego i faszyny.

W razie, gdyby drzewa zostały już wycięte, należy odpowiednio zabezpieczyć cały dochód z materiału ściętego na obsadzenie ogołoconej drogi już w sezonie najbliższym. To samo stosować należy przy wyrębie drzew uschłych. We wszystkich wypadkach zamierzonego wyrębu należy stosownie do okólnika M. R. P. z dnia 24 czerwca 1919 r. Nr. XIII/4059 uzyskać na wyręb pozwolenie M. R. P., które przed wydaniem tego pozwolenia zasięgnie opinii Ministerstwa Sztuki i Kultury.

Ponadto wskazane jest, aby władze samorządne przed przystąpieniem do obsadzenia dróg zwracały się w drodze służbowej o wskazówki do konserwatorów, wchodzących w skład urzędników Województwa.

Zawiadamiając Pana o powyższem, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu treść przytoczonego wyżej okólnika podać do wiadomości PP. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast i wezwać przytem wpiern nazwanych do rozesłania tego okólnika podległym burmistrzom i wójtom.

Warszawa, dn. 24 lipca 1920 r.

Nr. 624/6-S. P.

Kierownik Ministerstwa

(—) *Kuczyński wr.*

Okólnik ten dotychczas obowiązuje.

(Przypisek Redakcji).

4.

Okólnik Wojewody N 47 w sprawie użyczenia Towarzystwu Czerwonego Krzyża jak najwydatniejszego poparcia.

Do wszystkich Panów Starostów i Panów Prezydentów miast.

Na prośbę Warszawskiego Oddziału Czerwonego Krzyża Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z 23/6 1920 AO. 1453/1 poleciło użyczyć Towarzystwu Czerwonego Krzyża jak najwydatniejszego poparcia, wobec tego zechce pan Starosta, (Prezydent) wydać odpowiednie pouczenie podległym urzędom oraz zachęcić wszelkie instytucje w Jego okręgu, by ułatwiały interesantom zapisywanie się na członków Towarzystwa. Wkładka członka wspierającego wynosi 6 mk. rzeczywistego 20 mk. O kwitarjusze należy się zwracać do Województwa.

Oczekuję ze strony Pańskiej odpowiednich wniosków, jak ma być zorganizowana w powiecie akcja jednania członków powyższego Towarzystwa, oraz ile mniej więcej osób podejmie się jednania członków i przyjmowania składek, by można zamówić dostateczną ilość kwitarjuszy.

Białystok, dn. 7 lutego 1921 r.

Nr. Pr. 1292/1.

Wejewoda

(—) *Popielawski w. r.*

5.

Okólnik Nr. 451 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie przywracania nazwisk prawnych osobom wojskowym korzystającym z pseudonimów.

Żołnierze polskich formacji ochotniczych, które istniały jeszcze przed utworzeniem regularnej armji polskiej, zaciągali się do wojska ze względów politycznych bardzo często pod nazwiskiem przybranem (pseudonimem).

Gdy względy powyższe obecnie przeważnie już nie istnieją, winien być przywrócony stan prawny do używania nazwisk.

Wymaga tego tak ogólny porządek prawny jak i interes prywatny osób poszczególnych; co do tych ostatnich zwłaszcza, jeśli się zważy, że niezgodność pomiędzy nazwiskiem faktycznie używanem, a nazwis-

kiem prawnie przysługującym, jest często powodem rozmaitych trudności.

Zdarzają się np. wypadki, że rodzina żołnierza nie może korzystać z przysługującej jej zapomogi, ponieważ dany żołnierz znany jest w armii tylko pod nazwiskiem przybranym.

Jeszcze większe zawiłkienia powstają dla żołnierzy już zdemobilizowanych, których dokumenty wojskowe opiewają na nazwisko przybrane, odmienne od nazwiska prawnie im przysługującego od wymienionego w ich dowodach osobistych. Powstają też nieraz bardzo poważne wątpliwości co do tożsamości osoby, a w następstwie niepożądane skutki dla danego osobnika.

Powyższy stan rzeczy skłania bardzo wiele osób interesowanych do wnoszenia prośb tak do władz cywilnych jak i wojskowych o ustalenie ich nazwiska. Ustalenie to zarządzać należy w miarę zachodzących okoliczności także z urzędu.

Przy postępowaniu w tych sprawach należy mieć na oku następujące zasady, względnie przestrzegać następujących wskazówek.

- I. Każdej osobie przysługuje z tytułu urodzenia nazwisko ojca, względnie matki; dzieci ślubne noszą nazwisko ojca, nieślubne matki.
- II. Każda osoba ma prawo i obowiązek występować tylko pod nazwiskiem uzyskanym z tytułu urodzenia i prawo żądania, by władze oznaczały ją tylko tem nazwiskiem, a to aż do chwili nabycia prawa do innego nazwiska.
- III. Nabycie nastąpić może albo na zasadzie prawa cywilnego np. przez uprawnienie dziecka nieślubnego, przez przysposobienie, albo na zasadzie zezwolenia powołanej władzy na zmianę nazwiska. Według obecnego stanu naszego ustawodawstwa zezwolenie na zmianę nazwiska może być udzielone stosownie do zachodzącego stanu faktycznego albo przez Naczelnika Państwa w myśl ustawy z dnia 11 maja 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 42 p. 251, albo przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w myśl ustawy z dnia 24 października 1919 r. Dz. U. R. P. Nr. 88 p. 478 ewentualnie zgodnie z przepisami obowiązującymi na obszarze b. dzielnicy pruskiej.
- IV. Kto nie nabył na jednej z powyższych zasad prawa do nowego nazwiska, winien jest używać nazwisko uzyskane przez urodzenie. Kto się do tego obowiązku nie stosuje narusza prawo i naraża się na wszelkie wynikające stąd skutki przewidziane w przepisach karnych a ewentualnie także na odpowiedzialność prywatno-prawną.
- V. Osoby, które służyły lub służą w wojsku pod nazwiskiem im nieprzysługującym nie nabywają przez sam fakt noszenia tego nazwiska prawa do niego; prawo to uzyskać mogą tylko na jednej z zasad, o których mowa wyżej pod I i II).
- VI. Kto twierdzi, że dokumenty jego wojskowe nie opiewają na nazwisko prawnie mu przysługujące, może żądać sprostowania tych dokumentów pod warunkiem, że wykaże swoje prawo do nazwiska, które uważa za przysługujące mu, lub przynajmniej dostarczy władzy danych, potrzebnych do stwierdzenia z urzędu tego ostatniego prawa.
- VII. Osoby żądające powyższego sprostowania, a pozostające w czynnej służbie wojskowej będą wносиły odpowiednie podania pisemnie lub protokolarnie

do dowództwa swego pułku, względnie oddziału, korzystającego z praw dowództwa pułku.

Podanie to zawierać będzie co następuje:

- 1) imię i nazwisko przybrane;
- 2) imię i nazwisko rzekomo prawnie przysługujące;
- 3) miejsce (włość, gminę, parafję, powiat,) i rok urodzenia;
- 4) religję;
- 5) imiona i nazwiska rodziców oraz adres tychże;
- 6) miejsce osiedlenia (miejsce stałego zamieszkania, przynależności gminnej względnie zapisu do ksiąg stałej ludności lub organizacji stanowej);
- 7) stan (wolny, żonaty);
- 8) zawód w stanie cywilnym;
- 9) imię i nazwisko rodowe żony, imiona dzieci, wiek tychże i miejsce ich pobytu;
- 10) miejsce ostatniego zamieszkania (pobytu w Polsce przed wstąpieniem do wojska);
- 11) imiona i nazwiska oraz dokładny adres świadków, którzy mogą stwierdzić tożsamość osoby, oraz prawdziwość danych, podanych przez petenta;
- 12) inne szczegóły z przebiegu życia, które mogą ułatwić sprawdzenie tożsamości osoby.

Do prośby winien petent dołączyć fotografię przedstawiającą wiernie jego osobę, a nadto dowody osobiste o ile je posiada, jak metrykę urodzenia, świadectwo przynależności gminnej, względnie wyciąg z ksiąg ludności, paszport i t. p.

Dowództwo pułku, względnie oddziału przesyła prośbę wraz z poświadczeniem na fotografii, iż przedstawiona na niej osoba służy istotnie w wojsku pod takim a takim nazwiskiem i wraz z przedłożonymi ewentualnie przez petenta innymi dokumentami do władzy administracyjnej I Instancji (Komisarjatu Rządu w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Magistratu m. Lwowa, Krakowa, Starostwa w Poznaniu, Burmistrzów miast tworzących powiaty miejskie na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej, pozatem do starostwa właściwego ze względu na ostatnie miejsce faktycznego zamieszkania względnie pobytu interesowanego w stanie cywilnym).

Władza ta sprawdza dane podane przez petenta i przeprowadza w tym celu odpowiednie dochodzenia bezpośrednio lub też stosownie do swego uznania za pośrednictwem podległych władz policyjno-administracyjnych, a w szczególności żąda opinii gminy, w której petent przed wstąpieniem do wojska faktycznie mieszkał, przesłuchuje wskazanych świadków, żąda od właściwego urzędnika stanu cywilnego odpisu metryki (świadectwa) urodzenia i t. d., jeśli petent do prośby jej nie dołączył; stosownie do wyniku dochodzenia poświadcza na fotografii, że osoba na niej przedstawiona jest identyczna (należy wymienić imię i nazwisko prawnie interesowanemu przysługujące tudzież rok i miejsce urodzenia petenta).

Poświadczenie należy zaopatrzyć datą, podpisem kierownika urzędu względnie zastępcy tego, oraz odciskiem urzędowej pieczęci i przesłać je wraz z prośbą petenta władzy wojskowej, która sprawę zapoczątkowała. Tej ostatniej władzy należy zakomunikować, czy i na jakiej podstawie przyjęto szczegóły wymienione wyżej pod 1-12 za udowodnione.

Władza wojskowa zarządza następnie sprostowanie ewidencji wojskowej, oraz dokumentów wojskowych interesowanego.

Jeśli wyniki dochodzenia nie dostarczyły dostatecznej podstawy do ustalenia tożsamości, przeprowadzająca dochodzenia władza administracyjna zawiadomi władzę wojskową o stanie sprawy, zwracając prośbę wraz z załącznikami.

VIII. Prośby osób pozostających w stanie cywilnym, o sprostowanie, o którym mowa wyżej pod VI) będą załatwiała władze administracyjne I-ej instancji właściwe ze względu na faktyczne stałe zamieszkanie petenta.

Prośby te oprócz szczegółów, wymienionych wyżej pod VII-1-12 zawierać winny, co następuje:

- 1) czas służby wojskowej;
- 2) możliwie dokładne określenie formacji wojskowej i oddziału, w którym interesowany służył;
- 4) imiona i nazwiska 2 świadków, którzy razem z interesowanym w wojsku służyli i w wojsku dotąd pozostają.

Rzeczą petenta będzie ponadto przedłożyć w każdym razie fotografię przedstawiającą wiernie jego osobę, a jeśli możliwe także wszelkie dokumenty, mogące przyczynić się do ustalenia istotnego stanu rzeczy jak metrykę (świadectwo urodzenia), oraz świadectwo przynależności, względnie wyciąg z ksiąg stałej ludności i t. p.

Władza administracyjna przeprowadza dochodzenia w sposób, określony wyżej pod VII) i wynik tychże wraz z poświadczoną przez się fotografią przesyła oficerowi ewidencyjnemu, celem spowodowania odpowiedniego sprostowania ewidencji wojskowej, tudzież dokumentów wojskowych interesowanego.

Sprostowane dokumenty wojskowe zwraca następnie oficer ewidencyjny władzy administracyjnej celem doręczenia tychże interesowanemu oraz celem uzgodnienia listy poborowej pozostającej w przechowaniu władzy administracyjnej z listą powiatowej Komendy Uzupelnień.

W wyjątkowych wypadkach można odstąpić od żądania przedłożenia fotografii, jeśliby uzyskanie tejże napotykało na nieprzewyciężone trudności.

IX. Względy porządku prawnego wymagać będą jak wyżej wspomniano w niejednym wypadku sprostowania z urzędu dokumentów wojskowych co do nazwiska. Inicjatywa w tym kierunku może wyjść tak od władz cywilnych jak i wojskowych. Pod względem postępowania przy tego rodzaju sprostowaniach należy przestrzegać odpowiednio zasad przedstawionych wyżej pod VII i VIII ze zmianami z istoty postępowania z urzędu wynikającymi.

X. Okólnik niniejszy wydaje się w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych, które równocześnie wydaje odpowiednie rozkazy Dowództwom Okręgów Generalnych i Powiatowym Komendom.

Warszawa dn. 10 lutego 1921 r.

Nr. AP. 4660/5

Minister

(—) *Kuczyński w. r.*

6.

Komunikat Wojewody w sprawie utrzymania porządku w hotelach oraz na ulicach.

Do

wszystkich Panów Starostów

Z różnych stron oraz drogą prasy dochodzą do mej wiadomości skargi i zażalenia, że właściciele hoteli ignorują wprost przepisy sanitarne dotyczące utrzymania czystości i porządku w pokojach gościnnych.

W urządzeniach pokojowych brak najelementarniejszych przedmiotów jak umywalni, wieszadeł, spluwaczek i t. d. W ślad za tem łózka są stale zaścielane brudną bielizną, pełną robactwa.

Takiego stanu rzeczy przy dzisiejszych stosunkach zdrowotności i szerzących się chorobach zakaźnych bezwarunkowo cierpieć nie można.

Również stan chodników ulicznych jest zaniedbany. Chodniki bowiem przy ulicach najbardziej uczęszczanych nie są oczyszczone ze śniegu i lodu i śmiecia. Czyszczenie ulic winno odbywać się porą wczesną dnia (zwłaszcza w porze letniej) przed rozpoczęciem ruchu ulicznego. Polecam więc Panu Staroście zwrócić baczną uwagę na to, (Ust. z 25/7 1919 Dz. Pr. № 67 poz. 402 i Rozp. wyk. M. Z. P. z 24/9 1919 Monitor P. № 224 z 1919), a stosując najsurowsze rozporządzone środki starać się usunąć te nieporządki w swoim okręgu.

Białystok, dnia 3 marca 1921 r.

№ 530/1 AD.

Wojewoda

w. z. Kotek

III.

Okólniki i Komunikaty innych Ministerstw.

7.

Komunikat Prezydium Rady Ministrów w sprawie różnego oznaczenia miast Kosów.

Warszawa, dnia 9. . III. 1921.

Do

wszystkich Ministerstw,

Władz i Urzędów Centralnych.

w/miejscu.

Generalny Delegat Rządu we Lwowie komunikuje Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że w skutek jednokowych nazw dwóch miast powiatowych: Kosów na Polesiu, oraz Kosów w Województwie Poleskiem, zdarza się często, że korespondencja urzędowa, przeznaczona dla jednego z nich, bywa mylnie skierowana do drugiego, co oczywiście odbija się niekorzystnie na toku urzędowania władz w tych miastach. W celu usunięcia tego stanu rzeczy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych proponuje, by pisma urzędowe, przeznaczone dla Kosowa na Polesiu, były oznaczane adresem „Kosów Poleski“

Przychylając się do powyższego wniosku, proszę Pana Ministra (Szefa, Prezesa) o wydanie stosownych zarządzeń.

za Prezydenta Ministrów

(—) *Studziński.*

Dyrektor Departamentu Prezydjalnego.

Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
Nr. AO-2411/2

Okólnik № 480.

Warszawa Do
dnia 23 marca 1921.

wszystkich PP. Wojewodów, P. Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, P. Komisarza Rządu na Śląsk Cieszyński, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Komendanta Głównego Policji Państwowej.

Przesyła się do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń.

Minister

(—) *Skulski w. r.*

IV.

Obwieszczenia innych Władz i Urzędów.

8.

Komisariat Policji Kolejowej w Białymstoku ogłasza:

1. Jest do odebrania skrzynka z „eprowetkami“ do badań chemicznych.
2. Przy wsiadaniu do pociągu w Warszawie skradziono legitymacje na imię Mikołaja Błaguna, kartę wydaną przez polski konsulat w Ameryce na jego imię i 50 dolarów amerykańskich.
3. Marji Kłopołowskiej skradziono przy wsiadaniu do pociągu dokument podróży, wydany przez dowództwo szpitala ewakuacyjnego w Brześciu Litewskim oraz pieniądze.
4. Zgubiono dowód osobisty, № 828 na imię Marji Ostrowskiej, byłej kancelistki Wydziału przewozowo-instrukcyjnego.
5. W pociągu idącym z Sokółki do Białegostoku w dniu 22 marca b. r. skradziono Izaakowi Rynkinowi paszport, wydany w gminie Lubrzenicze i przepustkę wydaną w m. Stołbcy.
6. W pociągu idącym z Brzestowic do Białegostoku w dniu 2 marca b. r. został skradziony paszport polski, wydany przez policję miasteczka Krynki, pow. Rodzińskiego dla Petrycza Daniela i 2300 mk. pol.

V.

Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników ogłoszonych:

9.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

- № 21 z dnia 5 marca 1921 r.
115. Rozporządzenie wykonawcze w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo.
 119. Rozporządzenie w sprawie odpowiedzialności za przesyłki pocztowe.
 120. Rozporządzenie dopuszczające artykuły spożywcze do przewozu bagażowego.
 121. Rozporządzenie w sprawie ograniczenia spożycia pieczywa, cukru i nabiału, oraz mięsa.
- № 23 z dnia 12 marca 1921 r.
127. Rozporządzenie z 7 marca 1921 r. w sprawie przymusowego ujawniania zapasów i wykupu przedmiotów powszedniego użytku.
 128. Rozporządzenie w przedmiocie świadczeń posiadaczy koni na cele odbudowy.
 129. Rozporządzenie w sprawie egzaminu państwowego dla kandydatów na leśniczych.
 130. Rozporządzenie w przedmiocie zapisów na 5% pożyczkę długoterminową.
 131. Rozporządzenie w przedmiocie podziału b. Królestwa na obwody inspekcji pracy.
 134. Rozporządzenie w przedmiocie zamiany grzywien administracyjnych w razie nieściągalności na areszt.
- № 26 z 22 marca 1921 r.
145. Ustawa z 4 marca 1921 r. w przedmiocie darowania odszkodowań za przestępstwa leśne.
 147. Ustawa z 11 marca 1921 r. w przedmiocie zatargów między pracodawcami a pracownikami rolnymi.
 148. Rozporządzenie względem obowiazku gmin miejskich w nowo przyłączonych ziemiach wschodnich dostarczania pomieszczeń.
 152. Rozporządzenie w sprawie zezwoleń na transport produktów zwierzęcych i paszy z okolic nawiedzonych kłęgosuszem.
- № 29 z 31 marca 1921 r.
166. Rozporządzenie w przedmiocie niektórych zmian w przepisach prawnych, na Ziemiach Wschodnich.
 168. Rozporządzenie o utworzeniu przy Głównym Urzędzie Likwidacyjnym Komisji Rewindykacyjnej.

10.

W Monitorze Polskim.

Nr. 49 z 2 marca 1921 r.

Rozporządzenie Mln. z 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznymi.

Nr. 50 z 3 marca 1921 r.

Rozporządzenie Mln. z 15 stycznia 1921 r. a) o wyznaczaniu delegatów Ministerstwa Skarbu do załatwiania spraw powyższych, b) w sprawie wydawania przez tychże delegatów pozwoleń na wywóz kruszców szlacheńskich, c) w przedmiocie instrukcji o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznymi.

Nr. 52 z 5 marca 1921 r.

Rozporządzenie w przedmiocie regulaminu wyborczego dla gmin wyznaniowych żydowskich.

Rozporządzenie o podwyższeniu nagród za przyczynienie się do wykrycia wypadków tajnego gorzelnictwa.

Nr. 54 z 8 marca 1921 r.

Rozporządzenie w przedmiocie parcelacji większych posiadłości ziemskich.

Nr. 55 z 9 marca 1921 r.

Rozporządzenie w sprawie eksploatacji lasów państwowych.

Rozporządzenie w sprawie uruchomienia Województw: Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego.

Nr. 60 z 12 marca 1921 r.

Rozporządzenie w przedmiocie cen spirytusu i wyrobów wódczanych.

Nr. 62 z marca 1921 r.

Rozporządzenie w przedmiocie regulaminu egzaminów dla kandydatów na leśniczych.

Nr. 65 z 21 marca 1921 r.

Rozporządzenie w przedmiocie statutu Państwowego Instytutu Geologicznego.

Nr. 69 z 25 marca 1921 r.

Rozporządzenie w przedmiocie urządzenia i utrzymania piekarń i sklepów z pieczywem.

Nr. 71 z 29 marca 1921 r.

Rozporządzenie z 16 marca 1921 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach.

Nr. 72 z 30 marca 1921 r.

Rozporządzenie z 5 marca 1921 r. w przedmiocie paszportów zagranicznych.

11.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

14. Okólnik (412) Mln. Spr. Wew. w sprawie ścisłego przestrzegania rozporządzeń M. S. W.
15. Okólnik (413) Mln. Spr. Wew. w sprawie wejścia w życie uchwalonej przez Sejm Ustawy z dn. 29 października 1920 r. o spółdzielniach.
16. Okólnik (416) Mln. Spr. Wewn. w sprawie bezpośredniej korespondencji Wydz. Pow. i Magistratów miast z władzami centralnymi.
17. Okólnik (420) Mln. Spr. Wewn. w przedmiocie postępowania w sprawach o zwrot tymczasowych wsparć udzielonych przed gminy.
18. Okólnik (421) Mln. Spr. Wewn. w sprawie poborów funkcjonariuszów państwowych w czasie pełnienia służby wojskowej.
19. Okólnik (424) Mln. Spr. Wewn. w sprawie ilości przedkładanych władzy nadzorczej egzemplarzy uchwał finansowych organów samorządowych.
20. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społ. w porozum. z M. S. W. z dn. 22 października 1920 r. w przedmiocie zatwierdzenia Instrukcji dla Departamentów Pracy i Opieki społecznej w Urzędach wojewódzkich.
21. Obwieszczenie Min. Sztuki i Kultury w przedmiocie uruchomienia Oddziału tego Ministerstwa przy Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie.

